Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
GIOVANNIHO PITRUZZELLY
přednesené dne 11. července 2019 [1]

Spojené věci C-381/18 a C-382/18

G. S. (C-381/18)
V. G. (C-382/18)
proti
Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Raad van State (Státní rada, Nizozemsko)]

„Řízení o předběžné otázce – Kontroly na hranicích, azyl a přistěhovalectví – Přistěhovalecká politika – Právo na sloučení rodiny – Podmínky pro výkon práva na sloučení rodiny – Odnětí povolení k pobytu rodinného příslušníka nebo zamítnutí prodloužení jeho doby platnosti z důvodů veřejného pořádku – Pojem ‚důvody veřejného pořádku' "

1. Směrnice Rady 2003/86/ES ze dne 22. září 2003 o právu na sloučení rodiny [2] na jedné straně ukládá členským státům přesně vymezené pozitivní povinnosti, kterým odpovídají jasně definovaná subjektivní práva [3], na druhé straně však umožňuje týmž státům, aby v určitých případech sloučení rodiny odmítly. Vyvstává tedy otázka, jaké jsou meze tohoto prostoru pro uvážení, který jim je poskytnut. V těchto dvou spojených věcech má Soudní dvůr určit, zda při přijímání rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vstup na území Unie, rozhodnutí o odnětí povolení k pobytu nebo rozhodnutí o zamítnutí prodloužení jeho doby platnosti z důvodů týkajících se veřejného pořádku musejí vnitrostátní orgány založit své rozhodnutí na osobním chování státního příslušníka třetí země, který je rodinným příslušníkem jiného státního příslušníka třetí země, již oprávněně pobývajícího na území Unie, a zda chování takové osoby musí nutně představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.

I. Právní rámec

A. Směrnice 2003/86

2. Článek 3 odst. 3 směrnice 2003/86 stanoví, že „[t]ato směrnice se nevztahuje na rodinné příslušníky občana Unie".

3. Článek 6 odst. 1 a 2 této směrnice zní:

„1. Členské státy mohou zamítnout žádost o vstup a pobyt rodinných příslušníků z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví.

1 – Původní jazyk: francouzština.

2 – Úř. věst. 2003, L 251, s. 12; Zvl. vyd. 19/06 s. 224.

3 – Viz rozsudek ze dne 9. července 2015, K a A (C-153/14, EU:C:2015:453, bod 46 a citovaná judikatura).

2. Členské státy mohou odejmout povolení k pobytu nebo zamítnout prodloužení jeho doby platnosti rodinnému příslušníku z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví.

Při přijímání takového rozhodnutí berou členské státy v úvahu kromě článku 17 také závažnost nebo druh protiprávního jednání proti veřejnému pořádku nebo veřejné bezpečnosti, jehož se dopustil rodinný příslušník, nebo nebezpečí, které od takové osoby hrozí.“

4. Článek 17 uvedené směrnice stanoví, že „[č]lenské státy berou náležitě v úvahu povahu a pevnost rodinných vztahů dotyčné osoby a dobu trvání jejího pobytu v členském státě, jakož i existenci rodinných, kulturních a sociálních vazeb se zemí původu v případě, že žádost zamítnou, odejmou povolení k pobytu či zamítnou prodloužení jeho doby platnosti nebo rozhodnou o navrácení osoby usilující o sloučení rodiny nebo jejích rodinných příslušníků“.

B. Nizozemský právní rámec pro posouzení

5. Vnitrostátní právní rámec pro posouzení, který používají nizozemské orgány při rozhodování o žádosti o vstup a pobyt státního příslušníka třetí země, který usiluje o sloučení se svým rodinným příslušníkem již pobývajícím na území Unie, vyplývá z článku 3.77 Besluit van 23 november 2000 tot uitvoering van de Vreemdelingenwet 2000 (prováděcí nařízení ze dne 23. listopadu 2000 k zákonu o pobytu cizinců z roku 2000, dále jen „Vb 2000“) [4] ve spojení s čl. 16 odst. 1 písm. d) Vreemdelingenwet 2000 (zákon o pobytu cizinců z roku 2000, dále jen „Vw 2000“) ze dne 23. listopadu 2000 [5]. Taková žádost může být zamítnuta z důvodu ohrožení veřejného pořádku, pokud byl dotyčný státní příslušník pravomocně odsouzen za zločin nebo přečin k trestu veřejně prospěšných prací nebo pokuty. Ze žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podané ve věci C-382/18 vyplývá, že pravidlo, podle kterého nelze takovou žádost zamítnout, jestliže od data spáchání posledního zločinu nebo přečinu již uplynulo pět let, se nepoužije na státního příslušníka třetí země, který byl odsouzen za opakovaný trestný čin.

6. Vnitrostátní právní rámec pro posouzení, který používají nizozemské orgány při rozhodování o odnětí povolení k pobytu rodinného příslušníka či o zamítnutí prodloužení doby platnosti takového povolení rodinnému příslušníku ve smyslu směrnice 2003/86 vyplývá z článku 3.86 Vb 2000 ve spojení s článkem 19 Vw 2000. Podle tohoto právního rámce pro posouzení může být povolení k pobytu pro účely sloučení rodiny odejmuto nebo může být zamítnuto prodloužení jeho doby platnosti z důvodu ohrožení veřejného pořádku, pokud je trest uložený státnímu příslušníku třetí země, který usiluje o následování svého rodinného příslušníka pobývajícího na území Unie, dostatečně vysoký s ohledem na dobu trvání jeho řádného pobytu v Nizozemsku. Tento vztah mezi výškou trestu a dobou trvání pobytu se označuje jako „pohyblivá stupnice“ [6].

II. Spory v původním řízení a předběžné otázky

A. Věc C-381/18

7. G. S. je indický státní příslušník, kterému bylo v roce 2009 uděleno řádné povolení k pobytu v Nizozemsku na dobu určitou za účelem sloučení rodiny. Platnost tohoto povolení byla dne 9. března 2010 prodloužena do 28. srpna 2014. V roce 2012 byl G. S. odsouzen ve Švýcarsku k trestu odnětí svobody v trvání čtyř let a tří měsíců z důvodu účasti na pašování drog, přičemž poslední skutek zakládající tento trestný čin spáchal v září 2010.

4 – Stb. 2000, č. 497.

5 – Stb. 2000, č. 495.

6 – Více informací o této pohyblivé stupnici viz bod 61 tohoto stanoviska.

8. Rozhodnutím ze dne 24. září 2015 staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (státní tajemník pro spravedlnost a bezpečnost, Nizozemsko; dále jen „státní tajemník“) odejmul uvedené řádné povolení k pobytu na dobu určitou, zamítl žádost o prodloužení doby platnosti uvedeného povolení a uložil dotyčnému zákaz vstupu do země. Rozhodnutím ze dne 21. října 2016 státní tajemník zamítl stížnost podanou proti rozhodnutí o odnětí povolení k přechodnému pobytu a proti zamítnutí prodloužení jeho doby platnosti jako neopodstatněnou. Kromě toho prohlásil za [ne]opodstatněnou stížnost, již podal G. S. proti zákazu vstupu do země, který mu byl uložen. Státní tajemník tak prohlásil G. S. za nežádoucí osobu.

9. Dne 3. února 2017, rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam (soud v Haagu, zasedající v Amsterodamu, Nizozemsko) rozhodl, že na rozdíl od toho, co tvrdí G. S., který se opírá zejména o rozsudky Zh. a O[7]. a T[8]., nebyl státní tajemník povinen odůvodnit své rozhodnutí o odnětí povolení k pobytu a o zamítnutí prodloužení jeho doby platnosti z důvodů veřejného pořádku tím, že chování G. S. představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti. Soud prvního stupně tak rozhodl, že státní tajemník splnil povinnost uvést odůvodnění stanovenou v článku 6 směrnice 2003/86, když jako důvod uvedl odsouzení G. S. ve Švýcarsku a skutečnost, že trestný čin, který posledně uvedený spáchal, je z důvodu jeho dopadů na nizozemskou společnost považován za zvlášť závažný. Uvedený soud dále rozhodl, že byly splněny i požadavky stanovené v článku 17 této směrnice.

10. Spor vedený před předkládajícím soudem se týká otázky, zda odnětí povolení k pobytu vydaného rodinnému příslušníku státního příslušníka třetí země pobývajícího na území Unie nebo zamítnutí prodloužení doby platnosti takového povolení z důvodů veřejného pořádku musí být na základě čl. 6 odst. 2 směrnice 2003/86 odůvodněno osobním chováním dotyčného rodinného příslušníka, které musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti. V tomto ohledu ze zmíněných rozsudků Zh. a O[9]. a T[10]. podle předkládajícího soudu vyplývá, že Soudní dvůr vyžaduje individuální posouzení a omezuje prostor pro uvážení přiznaný členským státům, pokud rozhodnutí, které má být vydáno, představuje odchylku upravenou unijním právem. Zamítnutí prodloužení doby platnosti povolení k pobytu získaného za účelem sloučení rodiny nebo odnětí takového povolení lze přitom vykládat jako rozhodnutí, které se odchyluje od základního pravidla, kterým je umožnit sloučení rodiny. Vzhledem k tomu, že cílem směrnice 2003/86 je upřednostňovat sloučení rodiny, není pouhý odkaz na veřejný pořádek podle předkládajícího soudu dostatečný k odůvodnění rozhodnutí o odnětí povolení k pobytu vydaného za účelem sloučení rodiny nebo o zamítnutí prodloužení doby jeho platnosti. Z judikatury Soudního dvora podle předkládajícího soudu rovněž vyplývá, že Soudní dvůr v každém případě vyžaduje[11], aby příslušné orgány založily své rozhodnutí na osobním chování dotyčné osoby, které musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti.

11. Předkládající soud nicméně podotýká, že se jeví, že pohyblivá stupnice, kterou se řídí nizozemské orgány při svém rozhodování, zajišťuje dostatečné vyvážení dotčených zájmů ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), vyplývající zejména z rozsudků Boultif v. Švýcarsko a Üner v. Nizozemsko[12]. Podle předkládajícího soudu z rozsudku Parlament v. Rada[13] vyplývá, že Soudní dvůr považuje takové vyvážení zájmů za dostačující, jelikož v něm rozhodl, že

7 – Rozsudek ze dne 11. června 2015 (C-554/13, EU:C:2015:377).

8 – Rozsudek ze dne 24. června 2015 (C-373/13, EU:C:2015:413).

9 – Rozsudek ze dne 11. června 2015 (C-554/13, EU:C:2015:377).

10 – Rozsudek ze dne 24. června 2015 (C-373/13, EU:C:2015:413).

11 – Předkládající soud zde odkazuje zejména na rozsudky ze dne 24. června 2015, T. (C-373/13, EU:C:2015:413, bod 79), a ze dne 15. února 2016, N. (C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, bod 65).

12 – Rozsudky ESLP ze dne 2. srpna 2001 (CE:ECHR:2001:0802JUD005427300), a ze dne 18. října 2006 (CE:ECHR:2006:1018JUD004641099), dále jen „rozsudek Boultif“ a „rozsudek Üner“.

13 – Rozsudek ze dne 27. června 2006 (C-540/03, EU:C:2006:429).

prostor pro uvážení přiznaný členským státům při plnění jejich povinností ve smyslu směrnice 2003/86 není jiný než prostor pro uvážení, který uznává judikatura ESLP v souvislosti s článkem 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“).

12. Za těchto podmínek se Raad van State (Státní rada, Nizozemsko) rozhodla přerušit řízení a rozhodnutím došlým kanceláři Soudního dvora dne 11. června 2018 položila Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Musí být čl. 6 odst. 2 směrnice [2003/86] vykládán v tom smyslu, že rozhodnutí o odnětí povolení k pobytu rodinného příslušníka nebo zamítnutí prodloužení jeho doby platnosti z důvodů veřejného pořádku musí být odůvodněno skutečností, že osobní chování dotyčného rodinného příslušníka představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti?

2) Pokud je třeba na první otázku odpovědět záporně: jaké požadavky na odůvodnění platí podle čl. 6 odst. 2 směrnice [2003/86] pro rozhodnutí o odnětí povolení k pobytu rodinného příslušníka nebo zamítnutí prodloužení jeho doby platnosti z důvodů veřejného pořádku?

Musí být čl. 6 odst. 2 směrnice [2003/86] vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní praxi, podle které může být povolení k pobytu rodinného příslušníka odňato nebo zamítnuto prodloužení doby jeho platnosti z důvodů veřejného pořádku, jestliže trest nebo opatření uložené dotyčnému rodinnému příslušníkovi je s ohledem na dobu trvání jeho řádného pobytu v Nizozemsku dostatečně vysoký […], přičemž se na základě kritérií vypracovaných v rozsudcích […] ESLP [Boultif a Üner] provádí vyvážení zájmů mezi zájmem dotyčného rodinného příslušníka na výkonu práva na sloučení rodiny v Nizozemsku na straně jedné a zájmem nizozemského státu na ochraně veřejného pořádku na straně druhé?“

B. Věc C-382/18

13. V. G. je arménský státní příslušník, který pobýval v Nizozemsku v letech 1999 až 2011, a to zčásti řádně. V roce 2011 byl vydán arménským orgánům v souvislosti s trestnými činy v oblasti drog. Dne 28. července 2016 podala manželka pana V. G., nizozemská státní příslušnice pobývající v Nizozemsku, ke státnímu tajemníku žádost o vstup a povolení k přechodnému pobytu pro účely sloučení rodiny ve smyslu čl. 6 odst. 1 směrnice 2003/86.

14. Rozhodnutím ze dne 19. září 2016 státní tajemník na základě uplatnění vnitrostátního právního rámce pro posouzení odmítl udělit požadované povolení z důvodů veřejného pořádku. Své rozhodnutí založil zejména na skutečnosti, že V. G. byl v letech 2000, 2008 a 2009 odsouzen k trestu pokuty a v roce 2010 k trestu veřejně prospěšných prací. Pravidlo, podle kterého nelze žádost o sloučení rodiny zamítnout, jestliže od data spáchání posledního zločinu nebo přečinu již uplynulo pět let, se na V. G. nepoužije, jelikož byl odsouzen za opakovaný trestný čin. Státní tajemník provedl vyvážení různých dotčených zájmů, přičemž přihlédl k druhu spáchaných trestných činů, povaze a pevnosti rodinných vztahů, době trvání pobytu, jakož i existenci rodinných, kulturních a sociálních vazeb se zemí původu V. G., a na tomto základě dospěl k závěru, že V. G. představuje hrozbu pro veřejný pořádek.

15. Poté, co státní tajemník zamítl stížnost podanou V. G. proti uvedenému rozhodnutí, podal posledně uvedený žalobu k rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam (soud v Haagu, zasedající v Amsterodamu), který rozsudkem ze dne 23. června 2017 prohlásil žalobu za neopodstatněnou. Soud prvního stupně neuznal argument V. G., podle kterého judikatura Soudního dvora vyžaduje, aby bylo v případě každého individuálního rozhodnutí o zamítnutí pobytu založeného na důvodech souvisejících s veřejným pořádkem ověřeno, že osobní chování dotyčného cizince představuje skutečné, aktuální

a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti. Soud prvního stupně mimo jiné rozhodl, že v tomto smyslu nelze vykládat rozsudek Fahimian [14]. Uvedený soud rovněž uvedl, že článek 6 směrnice 2003/86 rozlišuje mezi zamítnutím žádosti o vstup a pobyt (čl. 6 odst. 1 této směrnice) a odnětím povolení k pobytu nebo zamítnutím prodloužení jeho doby platnosti (čl. 6 odst. 2 uvedené směrnice), přičemž pouze v posledně uvedeném případě se vyžaduje, aby byla vzata v úvahu závažnost nebo druh protiprávního jednání proti veřejnému pořádku, které spáchal cizinec již pobývající na území Unie, nebo nebezpečí, které od takové osoby hrozí.

16. V. G. podal proti uvedenému rozsudku odvolání k předkládajícímu soudu. Předkládající soud předně vznáší otázku pravomoci Soudního dvora k podání odpovědi na jeho otázky, jelikož směrnice 2003/86 se nevztahuje na rodinné příslušníky občana Unie, jak je stanoveno v jejím článku 3, avšak na druhou stranu bylo jasným úmyslem vnitrostátního zákonodárce, aby se tato směrnice stala bezpodmínečně použitelnou na situace, kdy je osobou usilující o sloučení rodiny nizozemský státní příslušník, který neuplatnil své právo volného pohybu. Předkládající soud má sice za to, že pokud by měl Soudní dvůr pravomoc poskytnout výklad článku 6 směrnice 2003/86 v rámci věci C-382/18, mohl by tak zajistit jednotný výklad tohoto ustanovení, a tedy rovné zacházení se situacemi upravenými tímto ustanovením, nicméně vyjadřuje pochybnosti s ohledem na rozsudek Nolan [15], ve kterém Soudní dvůr rozhodl, že Unie nemá zájem na zajištění takového jednotného výkladu aktu v situacích, které sám unijní normotvůrce z působnosti tohoto aktu výslovně vyloučil.

17. Pokud by Soudní dvůr rozhodl, že je v projednávané věci příslušný, pokládá předkládající soud následně otázku, zda zamítnutí žádosti o vstup a pobyt z titulu sloučení rodiny, které je přiznáno směrnicí 2003/86, státnímu příslušníkovi třetí země z důvodů veřejného pořádku musí být podle čl. 6 odst. 1 směrnice 2003/86 odůvodněno osobním chováním dotčeného rodinného příslušníka usilujícího o vstup na území Unie, které musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti. V této souvislosti předkládající soud sdílí analýzu, kterou v řízení před ním předložil státní tajemník, podle níž je třeba vycházet z rozsudků Koushkaki [16] a Fahimian [17] a na tomto základě dospět k závěru, že vnitrostátním orgánům je přiznán široký prostor pro uvážení. Tyto orgány musejí provést stejně složité posouzení, jaké bylo uplatněno v rozsudku Koushkaki [18], aby mohly rozhodnout, zda může být žádost o vstup a pobyt rodinného příslušníka zamítnuta z důvodů veřejného pořádku. Podle předkládajícího soudu existuje rozdíl mezi rozhodnutími vydanými na základě čl. 6 odst. 1 směrnice 2003/86, která se týkají osob, které ještě nepobývají na území Unie, a rozhodnutími vydanými na základě čl. 6 odst. 2 téže směrnice, která se týkají osob, jejichž pobyt v Unii již byl povolen. Vzhledem k tomu, že posledně uvedená rozhodnutí vedou k ukončení již existujícího rodinného života, je podle uvedeného soudu třeba provést důkladnější posouzení týkající se povahy či závažnosti protiprávního jednání proti veřejnému pořádku. Situace V. G. přitom spadá pod ustanovení čl. 6 odst. 1 směrnice 2003/86. Předkládající soud podotýká, že se jeví, že vnitrostátní právní rámec pro posouzení, kterým se řídí nizozemské orgány při svém rozhodování, zajišťuje dostatečné vyvážení dotčených zájmů ve smyslu judikatury ESLP, vyplývající zejména z rozsudků Boultif a Üner, i když uvedený rámec nevyžaduje, aby vnitrostátní orgány odůvodnily své zamítavé rozhodnutí osobním chováním žadatele, které představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti. Státní tajemník tak podle předkládajícího soudu vzal řádně v úvahu odsouzení V. G. v době před jeho pobytem v Nizozemsku, přičemž vyvážil jeho zájem a zájem jeho rodinného příslušníka pobývajícího na území Unie na tom, aby mohli vést společný rodinný život v Nizozemsku na straně jedné se zájmem Nizozemska na ochraně svého veřejného pořádku na straně druhé.

14 – Rozsudek ze dne 4. dubna 2017 (C-544/15, EU:C:2017:255).

15 – Rozsudek ze dne 18. října 2012 (C-583/10, EU:C:2012:638).

16 – Rozsudek ze dne 19. prosince 2013 (C-84/12, EU:C:2013:862).

17 – Rozsudek ze dne 4. dubna 2017 (C-544/15, EU:C:2017:255).

18 – Rozsudek ze dne 19. prosince 2013 (C-84/12, EU:C:2013:862).

18. Předkládající soud nicméně vyjadřuje pochybnosti, zda je takový postoj opodstatněný s ohledem na jiný směr judikatury, zakotvený v rozsudcích Zh. a O[19]., T[20]. a N[21]., ze kterého podle něj vyplývá, že zamítavé rozhodnutí založené na důvodech veřejného pořádku musí být v *každém případě* odůvodněno osobním chováním dotyčného rodinného příslušníka, které musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti. Rozhodnutí odchylující se od základního práva na sloučení rodiny musí podle něj za takových podmínek podléhat přísnější povinnosti odůvodnění[22].

19. Za těchto podmínek se Raad van State (Státní rada, Nizozemsko) rozhodla přerušit řízení a rozhodnutím došlým kanceláři Soudního dvora dne 11. června 2018 položila Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Má Soudní dvůr s ohledem na čl. 3 odst. 3 směrnice [2003/86] a rozsudek ze dne 18. října 2012, Nolan (C-583/10, EU:C:2012:638), pravomoc odpovědět na předběžné otázky nizozemského soudu ohledně výkladu ustanovení uvedené směrnice ve sporu týkajícím se žádosti o vstup a pobyt rodinného příslušníka osoby usilující o sloučení rodiny, která má nizozemskou státní příslušnost, pokud tato směrnice byla v nizozemském právu prohlášena za přímo a bezpodmínečně použitelnou na takové rodinné příslušníky?

2) Musí být čl. 6 odst. 1 směrnice [2003/86] vykládán v tom smyslu, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vstup a pobyt rodinného příslušníka z důvodů veřejného pořádku musí být odůvodněno skutečností, že osobní chování dotyčného rodinného příslušníka představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti?

3) Pokud je třeba na druhou otázku odpovědět záporně: jaké požadavky na odůvodnění platí podle čl. 6 odst. 1 směrnice [2003/86] pro rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vstup a pobyt rodinného příslušníka z důvodů veřejného pořádku?

Musí být čl. 6 odst. 1 směrnice [2003/86] vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní praxi, podle které může být žádost o vstup a pobyt rodinného příslušníka zamítnuta z důvodů veřejného pořádku na základě jeho odsouzení v době jeho předchozího pobytu na území dotčeného členského státu, přičemž se na základě kritérií vypracovaných v rozsudcích ESLP [Boultif] a [Üner] provádí vyvážení zájmů mezi zájmem dotyčného rodinného příslušníka a dotyčné osoby usilující o sloučení rodiny na výkonu práva na sloučení rodiny v Nizozemsku na straně jedné a zájmem nizozemského státu na ochraně veřejného pořádku na straně druhé?“

III. Řízení před Soudním dvorem

20. Rozhodnutím předsedy Soudního dvora ze dne 3. července 2018 byly věci C-381/18 a C-382/18 spojeny pro účely písemné i ústní části řízení, jakož i pro účely rozsudku.

21. Písemná vyjádření předložili G. S., V. G., nizozemská, německá a polská vláda, jakož i Evropská komise.

22. Na jednání konaném před Soudním dvorem dne 2. května 2019 přednesli svá ústní vyjádření G. S., V. G., nizozemská a německá vláda a Komise.

19 – Rozsudek ze dne 11. června 2015 (C-554/13, EU:C:2015:377).

20 – Rozsudek ze dne 24. června 2015 (C-373/13, EU:C:2015:413).

21 – Rozsudek ze dne 15. února 2016(C-601/15 PPU, EU:C:2016:84).

22 – Předkládající soud odkazuje rovněž na rozsudek ze dne 4. března 2010, Chakroun (C-578/08, EU:C:2010:117).

IV. Analýza

A. K první otázce ve věci C-382/18

23. Otázku, zda má Soudní dvůr pravomoc poskytnout výklad směrnice 2003/86 v takových situacích, jako je situace dotčená ve věci C-382/18 – která se týká osoby nizozemské státní příslušnosti usilující o sloučení rodiny, jež nevyužila své svobody volného pohybu, a jejího rodinného příslušníka, jenž je státním příslušníkem třetí země – ačkoli ze znění čl. 2 písm. c) ve spojení s čl. 3 odst. 3 uvedené směrnice vyplývá, že tato směrnice se nevztahuje na rodinné příslušníky občana Unie[23], lze snadno zodpovědět s odkazem na rozsudek C a A[24], který byl vydán na základě žádosti podané k Soudnímu dvoru týmž předkládajícím soudem jako v případě žádostí o rozhodnutí o předběžné otázce v projednávaných věcech. Předkládající soud ostatně ve své žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce uvádí, že důvody týkající se otázky pravomoci Soudního dvora jsou v převážné většině stejné jako důvody uplatněné v žádosti podané ve věci C a A[25].

24. Z bodů 28 až 44 rozsudku C a A[26] vyplývá, že ačkoli unijní normotvůrce výslovně vyloučil použitelnost směrnice 2003/86 na státní příslušníky třetích zemí, kteří jsou rodinnými příslušníky občana Unie, jenž nevyužil své svobody volného pohybu, má Soudní dvůr pravomoc rozhodnout o žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce [týkající se ustanovení unijního práva] v situacích, kdy se na skutkový stav v původním řízení sice přímo nevztahovala působnost tohoto práva, ale ustanovení uvedeného práva se stala použitelnými na základě vnitrostátního práva v důsledku přímého a bezpodmínečného odkazu tohoto práva na jejich obsah. V takových situacích totiž existuje jasný unijní zájem na tom, aby se předešlo budoucím rozdílným výkladům a byl zajištěn jednotný výklad dotčených ustanovení unijního práva. Soudní dvůr rozhodl, že takový zájem se nemůže měnit „v závislosti na tom, zda byl rozsah působnosti příslušného ustanovení vymezen prostřednictvím pozitivní definice nebo uvedením určitých případů vyloučení, neboť obě legislativní techniky lze použít stejnou měrou“[27].

25. Je nesporné, že vnitrostátní zákonodárce měl v úmyslu vztáhnout povinnost dodržet ustanovení směrnice 2003/86 na situace týkající se sloučení rodiny, kdy je osobou usilující o sloučení rodiny nizozemský státní příslušník, jenž nevyužil své svobody volného pohybu a má zájem, aby jej na vnitrostátní území následoval jeho rodinný příslušník, který je státním příslušníkem třetí země. S ohledem na výše uvedené a na závěry vyplývající z rozsudku C a A[28] má tudíž Soudní dvůr na základě článku 267 SFEU pravomoc poskytnout výklad článku 6 odst. 1 směrnice 2003/86 v takových situacích, jako je situace dotčená ve věci v původním řízení, ve které se má předkládající soud vyslovit k zamítnutí žádosti o vstup a pobyt státního příslušníka třetí země, který je rodinným příslušníkem občana Unie, jenž nevyužil své svobody volného pohybu, pokud se toto ustanovení stalo přímo a bezpodmínečně použitelným na takové situace na základě vnitrostátního práva.

23 – Viz rozsudek ze dne 8. května 2013, Ymeraga a další (C-87/12, EU:C:2013:291, bod 27).

24 – Rozsudek ze dne 7. listopadu 2018 (C-257/17, EU:C:2018:876).

25 – Rozsudek ze dne 7. listopadu 2018 (C-257/17, EU:C:2018:876).

26 – Rozsudek ze dne 7. listopadu 2018 (C-257/17, EU:C:2018:876).

27 – Rozsudek ze dne 7. listopadu 2018, C a A (C-257/17, EU:C:2018:876, bod 39).

28 – Rozsudek ze dne 7. listopadu 2018, C a A (C-257/17, EU:C:2018:876).

B. K ostatním předběžným otázkám

26. Navrhuji, aby byly otázky položené ve věcech C-381/18 a C-382/18 posuzovány společně, jelikož se týkají společné problematiky, a to určení prostoru pro uvážení vnitrostátních orgánů v případech, kdy se tyto orgány dovolávají důvodů souvisejících s veřejným pořádkem za účelem buď zamítnutí vstupu státního příslušníka třetí země, který je rodinným příslušníkem jiného státního příslušníka třetí země spadajícího do působnosti směrnice 2003/86, na území členského státu (věc C-382/18), nebo zamítnutí prodloužení doby platnosti povolení k pobytu takového rodinného příslušníka nebo odnětí takového povolení (věc C-381/18).

27. Kromě toho mám za to, že druhá otázka položená ve věci C-381/18 a třetí otázka položená ve věci C-382/18 se netýkají povinnosti uvést odůvodnění jako takové, ale vyzývají Soudní dvůr spíše k tomu, aby určil kritéria, kterými se má řídit posouzení vnitrostátních orgánů při přijímání rozhodnutí o zamítnutí vstupu, zamítnutí prodloužení doby platnosti povolení k pobytu nebo odnětí povolení k pobytu z důvodů veřejného pořádku.

28. Ve své analýze se budu nejprve věnovat doslovnému, historickému a teleologickému výkladu směrnice 2003/86 a následně posoudím požadavek vyplývající z judikatury Soudního dvora, podle kterého musí dotyčná osoba, pokud byla odsouzena za trestný čin, představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti. V další části se budu zabývat možnými omezeními prostoru pro uvážení vnitrostátních orgánů, která existují nad rámec požadavku takového ohrožení, a poté uvedu, k jakým závěrům je třeba v projednávaných věcech dospět.

1. Doslovný, historický a teleologický výklad směrnice 2003/86

29. Směrnice 2003/86 přiznává právo na sloučení rodiny státním příslušníkům třetích zemí, kteří po určitou dobu oprávněně pobývají na území Unie. Jejím právním základem je čl. 63 odst. 3 písm. a) ES, který stanovil přijetí „opatření týkající[ch] se přistěhovalecké politiky“ mimo jiné v oblasti „podmínek vstupu a pobytu a pravidel, podle nichž členské státy udělují dlouhodobá víza a vydávají povolení k [dlouhodobému] pobytu, včetně těch, která jsou udělována a vydávána za účelem slučování rodin“.

30. V bodě 2 odůvodnění směrnice 2003/86 se připomíná, že „[o]patření týkající se sloučení rodiny by měla být přijata ve shodě se závazkem chránit rodinu a respektovat rodinný život obsaženým v mnoha nástrojích mezinárodního práva“. Uvedený bod odůvodnění zejména výslovně odkazuje na článek 8 EÚLP s tím, že tato směrnice musí být vykládána ve světle zmíněného článku, jakož i ve světle Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“)[29]. V uvedené směrnici se rovněž připomíná, že sloučení rodiny „je nezbytné k umožnění rodinného života“ a „[n]apomáhá k vytvoření sociálně kulturní stability usnadňující integraci státních příslušníků třetích zemí v členských státech“[30]. Sloučení rodiny může být zamítnuto „z řádně doložených důvodů“[31], například pokud osoba, která usiluje o *následování* [rodinného příslušníka do] Unie, představuje hrozbu pro veřejný pořádek nebo veřejnou bezpečnost[32]. Podle téže směrnice se pojem „veřejný pořádek“ může vztahovat na odsouzení za spáchání závažného trestného činu[33].

31. Podle ustálené judikatury Soudního dvora je pro výklad ustanovení unijního práva třeba vzít v úvahu nejen jeho znění, ale i jeho kontext a cíle sledované právní úpravou, jejíž je součástí[34].

29 – Viz rozsudek ze dne 4. března 2010, Chakroun (C-578/08, EU:C:2010:117, bod 44).

30 – Bod 4 odůvodnění směrnice 2003/86.

31 – Bod 14 odůvodnění směrnice 2003/86.

32 – Viz bod 14 odůvodnění směrnice 2003/86.

33 – Viz bod 14 odůvodnění směrnice 2003/86.

34 – Z bohaté judikatury viz například rozsudky ze dne 24. června 2015, T. (C-373/13, EU:C:2015:413, bod 58), a ze dne 4. dubna 2017, Fahimian (C-544/15, EU:C:2017:255, bod 30 a citovaná judikatura).

32. V tomto ohledu je třeba uvést, že článek 6 směrnice 2003/86, jehož výklad je v současné době požadován, je obsažen v kapitole IV této směrnice, nadepsané „Podmínky pro výkon práva na sloučení rodiny“. Odstavec 1 uvedeného článku upravuje případ zamítnutí žádosti o vstup a pobyt rodinného příslušníka a stanoví, že členské státy mohou zamítnout takovou žádost z důvodů veřejného pořádku. Odstavec 2 uvedeného článku upravuje případ odnětí povolení k pobytu uděleného za účelem sloučení rodiny nebo zamítnutí prodloužení jeho doby platnosti, přičemž stanoví, že členské státy mohou odejmout takové povolení nebo zamítnout prodloužení jeho doby platnosti rovněž z důvodů veřejného pořádku [35]. Zmíněný odstavec obsahuje doplňující upřesnění, které ukládá členským státům, aby při výkonu své diskreční pravomoci „[vzaly] v úvahu […] závažnost nebo druh protiprávního jednání proti veřejnému pořádku“, jehož se dopustil dotyčný rodinný příslušník, nebo nebezpečí, které od takové osoby „*hrozí*“ [36]. V článku 6 ani v preambuli směrnice 2003/86 není obsažena definice důvodů veřejného pořádku.

33. Ze znění článku 6 směrnice 2003/86 a z její struktury vyplývá, že úmyslem unijního normotvůrce bylo upravit zvlášť případy zamítnutí vstupu a pobytu a zvlášť případy odnětí povolení k pobytu nebo zamítnutí prodloužení jeho doby platnosti z důvodů souvisejících s veřejným pořádkem. Ze znění uvedeného článku však nevyplývá, že by v prvním či druhém případě byla vyžadována existence osobního chování dotyčné osoby, které představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti. Použití výrazu „hrozí“, aniž je rozhodující, zřejmě odkazuje spíše na potenciální než zjištěnou hrozbu [37].

34. Z historického výkladu směrnice 2003/86 vyplývá, že i když v návrhu směrnice byl výslovný odkaz na takové chování uveden, unijní normotvůrce nakonec takový postup nezvolil [38]. V případech upravených odstavcem 1 ani v případech upravených odstavcem 2 článku 6 uvedené směrnice unijní normotvůrce nezamýšlel omezit důvody veřejného pořádku, kterých se mohou vnitrostátní orgány dovolávat, pouze na případy, kdy osobní chování dotyčného rodinného příslušníka představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti.

35. Je zajisté pravda, že v dokumentu „Vztah mezi zajištěním vnitřní bezpečnosti a dodržováním mezinárodních závazků a nástrojů ochrany“ předloženém Komisí v roce 2000, krátce poté, co představila své tři návrhy směrnic týkajících se legálního přistěhovalectví, je zmíněna skutečnost, že každý z těchto návrhů – včetně návrhu směrnice o právu na sloučení rodiny – obsahuje takzvanou doložku „veřejného pořádku“, jejíž uplatnění by mělo být podle předpokladů Komise založeno výlučně na osobním chování dotyčného státního příslušníka třetí země [39]. To však nic nemění na skutečnosti, že absence odkazu na takové chování ve směrnici 2003/86 je výsledkem vědomé volby unijního normotvůrce.

35 – Článek 6 odst. 2 první pododstavec směrnice 2003/86.

36 – Kurzivou zvýraznil autor stanoviska.

37 – Důvodem, proč nemůže být tento výraz rozhodující, je, že se jeví, že ne všechny jazykové verze tuto nuanci obsahují, jelikož – aniž jde o vyčerpávající výčet – čl. 6 odst. 2 druhý pododstavec směrnice 2003/86 odkazuje na „peligro que impliqua dicha persona“ (verze ve španělském jazyce), na „pericoli rappresentati da questa persona“ (verze v italském jazyce), na „het risico dat van die persoon uitgaat“ (verze v nizozemském jazyce) či na „dangers that are emanating from such person“ (verze v anglickém jazyce).

38 – Pro srovnání viz čl. 6 odst. 3 pozměněného návrhu směrnice Rady o právu na sloučení rodiny [COM(2002) 225 final] (Úř. věst. 2002, C 203 E, s. 136) a čl. 8 odst. 2 pozměněného návrhu směrnice Rady o právu na sloučení rodiny [COM(2000) 624 final] (Úř. věst. 2001, C 62 E, s. 99).

39 – Viz bod 4.4 pracovního dokumentu Komise „Vztah mezi zajištěním vnitřní bezpečnosti a dodržováním mezinárodních závazků a nástrojů ochrany“ [COM(2001) 743 final ze dne 5. prosince 2001].

36. V pokynech pro používání směrnice 2003/86/ES zveřejněných Komisí v návaznosti na její zprávu o používání uvedené směrnice [40] se uvádí, že „osoba, která usiluje o to, aby jí bylo povoleno sloučení rodiny, nesmí představovat hrozbu pro veřejný pořádek“ [41], přičemž se uznává, že definice důvodů veřejného pořádku je do značné míry ponechána na uvážení členských států v mezích stanovených judikaturou ESLP a Soudního dvora. V uvedených pokynech se nicméně rovněž uvádí, že je možné *mutatis mutandis* uplatnit judikaturu týkající se důvodu veřejného pořádku, rozvinutou v rámci výkladu směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS [42]. Hlavně na základě této judikatury vznikly pochybnosti předkládajícího soudu, jelikož pojem „skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti“ byl v judikatuře Soudního dvora nejprve rozvinut ve vztahu k občanům Unie a následně byl použit, s drobnými změnami, i na jiné situace upravené unijním právem, které se nicméně nutně nevztahují na tyto občany. Vzhledem k tomu, že z analýzy směrnice 2003/86 nevyplynuly žádné údaje v tom smyslu, že by byla vyžadována existence takového ohrožení, budu se nyní věnovat posouzení relevantní judikatury Soudního dvora.

2. Požadavek na existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého základního zájmu společnosti v případě podezření ze spáchání trestného činu nebo odsouzení za trestný čin v judikatuře Soudního dvora

a) Přehled judikatury Soudního dvora

37. Ve svém rozsudku Bouchereau [43] Soudní dvůr poprvé uvedl, že existence odsouzení za trestný čin může být zohledněna pro uplatnění omezení volného pohybu státních příslušníků členských států z důvodů veřejného pořádku pouze tehdy, pokud z okolností, za nichž k tomuto odsouzení došlo, vyplývá „existence osobního chování, které představuje aktuální hrozbu pro veřejný pořádek“ [44]. Soudní dvůr dodal, že ačkoli „konstatování hrozby této povahy u dotčeného jednotlivce zpravidla implikuje existenci tendence k zachování tohoto chování i v budoucnu, je možné, že pouhé chování, k němuž došlo v minulosti, splňuje podmínky podobné hrozby pro veřejný pořádek“ [45], což přísluší ověřit vnitrostátním soudům „s ohledem na zvláštní právní postavení osob, na které se vztahuje právo Společenství a základní charakter zásady volného pohybu osob“ [46]. Předtím Soudní dvůr uvedl, že cílem směrnice, o jejíž výklad byl požádán, která měla koordinovat vnitrostátní režimy týkající se cizinecké politiky, bylo chránit státní příslušníky členských států „proti výkonu pravomocí vyplývajících z výjimky týkající se omezení ospravedlněných důvody veřejného pořádku […], který by šel nad rámec toho, co je nezbytné a představuje odůvodnění výjimky ze základní zásady volného pohybu osob“ [47].

40 – Sdělení Komise Radě a Evropskému parlamentu o pokynech pro používání směrnice 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny [COM(2014) 210 final ze dne 3. dubna 2014] (dále jen „pokyny pro používání směrnice 2003/86“) a zpráva Komise Evropskému parlamentu a Radě o používání směrnice 2003/86 [COM(2008) 610 final ze dne 8. října 2008].

41 – Bod 4.1 pokynů pro používání směrnice 2003/86.

42 – Úř. věst. 2004, L 158, s. 77; Zvl. vyd. 05/05 s. 46.

43 – Rozsudek ze dne 27. října 1977 (30/77, EU:C:1977:172).

44 – Rozsudek ze dne 27. října 1977, Bouchereau (30/77, EU:C:1977:172, bod 28). Takový požadavek byl zakotven již v rozsudku ze dne 28. října 1975, Rutili (36/75, EU:C:1975:137) ohledně rozhodnutí omezujícího volný pohyb pro italského státního příslušníka ve Francii z důvodu jeho politických a odborových činností (viz zvláště bod 28 tohoto rozsudku).

45 – Rozsudek ze dne 27. října 1977, Bouchereau (30/77, EU:C:1977:172, bod 29).

46 – Rozsudek ze dne 27. října 1977, Bouchereau (30/77, EU:C:1977:172, bod 30).

47 – Rozsudek ze dne 27. října 1977, Bouchereau (30/77, EU:C:1977:172, bod 15).

38. Požadavek založit rozhodnutí představující odchylku od základní svobody na osobním chování dotyčného jednotlivce, které představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti, byl tedy původně rozvinut v kontextu volného pohybu osob, poté byl zopakován [48] a následně byl kodifikován, jak je všeobecně známo, ve směrnici 2004/38 [49].

39. Soudní dvůr však několikrát použití tohoto požadavku rozšířil na oblasti, které méně přímo souvisejí nebo vůbec nesouvisejí s volným pohybem občanů Unie.

40. V rozsudku Komise v. Španělsko [50] tak Soudní dvůr uvedl, že členský stát nesplnil své povinnosti, které pro něj vyplývají z téže směrnice, která je vyložená v rozsudku Bouchereau [51], jelikož odepřel státnímu příslušníkovi třetího státu, který je manželem občana Unie, vstup na území Unie, přičemž vycházel pouze z okolnosti, že byl tento státní příslušník veden v Schengenském informačním systému (SIS). Soudní dvůr poté, co připomněl, že výhrada veřejného pořádku představuje výjimku ze základní zásady volného pohybu osob, kterou je třeba vykládat restriktivně a členské státy ji nemohou určovat jednostranně [52], rozhodl, že odvolání se na pojem „veřejný pořádek" vnitrostátním orgánem „předpokládá […] v *každém případě* kromě společenského nepořádku, který představují všechna porušení práva, existenci skutečné a dostatečně závažné hrozby, kterou je dotčen základní zájem společnosti" [53]. V uvedeném rozsudku Soudní dvůr rovněž svázal restriktivní výklad pojmu „veřejný pořádek" s ochranou práva občana Unie na respektování jeho rodinného života [54]. Za těchto podmínek lze vstup státního příslušníka třetí země, který je manželem občana Unie, odepřít pouze v případě, je-li záznam v systému SIS podepřen informacemi umožňujícími konstatovat, že přítomnost dotyčného státního příslušníka třetí země představuje skutečnou, trvající a dostatečně závažnou hrozbu, kterou je dotčen základní zájem společnosti [55].

41. Pokud jde o čl. 7 odst. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí [56], který stanoví, že členské státy mohou zkrátit lhůtu k dobrovolnému opuštění území, jestliže dotčená osoba představuje „hrozbu pro veřejný pořádek", Soudní dvůr kromě toho rozhodl, že posledně uvedený pojem musí být posuzován individuálně, přičemž je třeba ověřit, zda osobní chování dotčeného státního příslušníka třetí země představuje skutečnou a aktuální hrozbu pro veřejný pořádek [57]. Soudní dvůr, který vyloučil jakoukoli praxi, která by vycházela z obecných úvah či jakékoli domněnky, uvedl, že skutečnost, že je takový státní příslušník „podezřelý ze spáchání činu, který je kvalifikován jako přečin nebo trestný čin [zločin] podle vnitrostátních právních předpisů, či byl za takový čin odsouzen v trestním řízení, nemůže *sama o sobě* odůvodnit, aby byl tento státní příslušník považován za státního příslušníka představujícího hrozbu pro veřejný pořádek ve smyslu čl. 7 odst. 4 směrnice 2008/115" [58]. Členský stát však může konstatovat existenci hrozby pro veřejný pořádek v případě odsouzení v trestním řízení, jestliže toto odsouzení „ *společně s jinými okolnostmi* týkajícími se situace dotčené osoby takové konstatování odůvodňuje" [59]. Ve stejném duchu pouhé podezření, že se takový státní příslušník dopustil přečinu nebo zločinu, může „společně s jinými skutečnostmi týkajícími se konkrétního případu" [60] odůvodnit konstatování, že

48 – V rámci obsáhlé judikatury viz rozsudek ze dne 29. dubna 2004, Orfanopoulos a Oliveri (spojené věci C-482/01 a C-493/01, EU:C:2004:262, bod 66).

49 – Viz konkrétněji čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38.

50 – Rozsudek ze dne 31. ledna 2006 (C-503/03, EU:C:2006:74).

51 – Rozsudek ze dne 27. října 1977 (30/77, EU:C:1977:172).

52 – Viz rozsudek ze dne 31. ledna 2006, Komise v. Španělsko (C-503/03, EU:C:2006:74, bod 45).

53 – Rozsudek ze dne 31. ledna 2006, Komise v. Španělsko (C-503/03, EU:C:2006:74, bod 46). Kurzivou zvýraznil autor stanoviska.

54 – Viz rozsudek ze dne 31. ledna 2006, Komise v. Španělsko (C-503/03, EU:C:2006:74, bod 47).

55 – Viz rozsudek ze dne 31. ledna 2006, Komise v. Španělsko (C-503/03, EU:C:2006:74, bod 53; viz rovněž bod 55).

56 – Úř. věst. 2008, L 348, s. 98.

57 – Viz rozsudek ze dne 11. června 2015, Zh. a O. (C-554/13, EU:C:2015:377, bod 50).

58 – Rozsudek ze dne 11. června 2015, Zh. a O. (C-554/13, EU:C:2015:377, bod 50). Kurzivou zvýraznil autor stanoviska.

59 – Rozsudek ze dne 11. června 2015, Zh. a O. (C-554/13, EU:C:2015:377, bod 51). Kurzivou zvýraznil autor stanoviska.

60 – Rozsudek ze dne 11. června 2015, Zh. a O. (C-554/13, EU:C:2015:377, bod 52).

existuje hrozba pro veřejný pořádek, a to stále ve smyslu dotčeného ustanovení. Soudní dvůr tak připomněl, že členské státy mají v zásadě možnost v souladu s vnitrostátními potřebami určit požadavky pojmu „veřejný pořádek“ [61]. V tomto kontextu se nejeví, že uplatnění řešení vyplývajícího z rozsudku Bouchereau [62] je odůvodněno výjimkou z volného pohybu občanů Unie ani jejich právem na sloučení rodiny, ale je odůvodněno skutečností, že směrnice 2008/115 zakotvuje odchylku od povinnosti, která je koncipována za účelem zajištění dodržování lidských práv státních příslušníků třetích států při jejich vyhoštění z Unie [63].

42. Ve svém rozsudku N [64]. Soudní dvůr připomněl svou judikaturu – která se stala principiální – týkající se pojmu „veřejný pořádek“, který předpokládá v každém případě vedle narušení společenského pořádku, které porušení práva představuje, existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého základního zájmu společnosti [65], aby tuto judikaturu použil v kontextu výkladu směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. června 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu [66]. Zajištění žadatele o mezinárodní ochranu nebo trvání jeho zajištění z důvodů souvisejících s veřejným pořádkem je tak odůvodněné „pouze za podmínky, že jeho individuální chování představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti“ [67]. Soudní dvůr zamýšlel v tomto ohledu striktně ohraničit pravomoc přiznanou vnitrostátním orgánům [68] z důvodu výjimečné povahy zajištění, které se používá až v krajním případě [69].

43. Soudní dvůr, který byl ve věci T [70]. vyzván, aby vyložil důvod veřejného pořádku v kontextu směrnice 2004/83/ES [71], uvedl, že tato směrnice veřejný pořádek nedefinuje a poté připomněl výklad, který v souvislosti s tímto pojmem již poskytl v kontextu směrnice 2004/38. Třebaže obě tyto směrnice sledují různé cíle, Soudní dvůr uvedl, že judikatura rozvinutá v souvislosti s posledně uvedenou směrnicí je v dané věci relevantní, jelikož „se rozsah ochrany, kterou společnost zamýšlí poskytnout svým základním zájmům, nemůže měnit v závislosti na právním postavení osoby, která tyto zájmy porušuje“. Soudní dvůr následně rozhodl, že vnitrostátní orgán k tomu, aby zbavil uprchlíka jeho povolení k pobytu z důvodů souvisejících s veřejným pořádkem, nemůže vycházet z pouhé okolnosti, že podporuje teroristickou organizaci, neboť v takovém případě uvedený orgán neprovádí „individuální posouzení konkrétních skutečností“ [72].

61 – Viz rozsudek ze dne 11. června 2015, Zh. a O. (C-554/13, EU:C:2015:377, bod 52).

62 – Rozsudek ze dne 27. října 1977 (30/77, EU:C:1977:172).

63 – Viz rozsudek ze dne 11. června 2015, Zh. a O. (C-554/13, EU:C:2015:377, bod 48).

64 – Rozsudek ze dne 15. února 2016 (C-601/15 PPU, EU:C:2016:84). V této věci byl žalobce ve věci v původním řízení v období od roku 1999 do roku 2015 odsouzen ve dvaceti jedna případech za různé trestné činy.

65 – Viz bod 65 rozsudku ze dne 15. února 2016, N. (C-601/15 PPU, EU:C:2016:84).

66 – Úř. věst. 2013, L 180, s. 96. Zejména rozsudek ze dne 15. února 2016, N. (C-601/15 PPU, EU:C:2016:84), který se týká čl. 8 odst. 3 prvního pododstavce písm. e) směrnice 2013/33.

67 – Rozsudek ze dne 15. února 2016, N. (C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, bod 67).

68 – Viz rozsudek ze dne 15. února 2016, N. (C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, bod 64).

69 – Viz rozsudek ze dne 15. února 2016, N. (C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, bod 63).

70 – Rozsudek ze dne 24. června 2015 (C-373/13, EU:C:2015:413).

71 – Směrnice Rady ze dne 29. dubna 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (Úř. věst. 2004, L 304, s. 12; Zvl. vyd. 19/07 s. 96).

72 – Rozsudek ze dne 24. června 2015, T. (C-373/13, EU:C:2015:413, bod 89).

b) Závěry pro účely mé analýzy

44. Pokud bych se pokusil o systematizaci judikatury Soudního dvora týkající se důvodů veřejného pořádku v této fázi, mohl bych dospět k závěru, že Soudní dvůr zobecnil řešení vyplývající z rozsudku Bouchereau [73] za účelem poskytnutí jednotného výkladu důvodů veřejného pořádku uplatňovaných k odůvodnění odchylky od některé ze základních svobod nebo některého ze základních práv. To by znamenalo, že pojem „veřejný pořádek" by v každém případě vyžadoval existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého základního zájmu společnosti vyplývajícího z osobního chování dotyčné osoby.

45. Takový závěr však považuji za poněkud ukvapený.

46. Předně vyvstává otázka, zda je takové zobecnění požadavku na existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého základního zájmu společnosti v souladu s jiným prvkem opakovaně se objevujícím v judikatuře Soudního dvora, podle kterého je sice pravda, že členské státy nemohou jednostranně stanovit definici důvodů veřejného pořádku, avšak mají možnost určit požadavky veřejného pořádku v souladu se svými vnitrostátními potřebami [74].

47. Uvedený závěr by byl dále v rozporu s jiným směrem judikatury, zakotveným v rozsudku Fahimian [75]. Předmětem uvedené věci bylo určení, zda může členský stát odepřít vstup íránské státní příslušnici, která požádala o udělení víza za účelem studia [76] v Německu, z důvodů vycházejících z veřejného pořádku, aniž by musel nutně odůvodnit své rozhodnutí osobním chováním dotyčné osoby a skutečným, aktuálním a dostatečně závažným ohrožením některého základního zájmu společnosti, které toto její chování údajně představuje. Soudní dvůr přitom v uvedeném případě výslovně odmítl uplatnit řešení vyplývající z rozsudku Bouchereau [77], a to ze dvou zásadních důvodů: nejprve vzhledem k tomu, že jeden z bodů odůvodnění předmětné směrnice uvádí, že ohrožení může být pouze „možné" [78]; a dále vzhledem k tomu, že posouzení individuální situace žadatele o vízum předpokládá ze strany orgánů složitá hodnocení, a že je vnitrostátním orgánům tedy třeba ponechat široký prostor pro uvážení při hodnocení rozhodných skutečností [79].

48. Ve svém stanovisku k věci Fahimian [80] generální advokát M. Szpunar poznamenal, že kontext v dané věci se proto „jednoduše liší od kontextu vnitřního trhu" a že „[s]pecifický kontext unijních právních předpisů v oblasti přistěhovalectví znamená, že státní příslušník třetí země nemá stejná práva jako státní příslušník členského státu, tj. občan Unie" [81].

49. Je totiž nutné si vybrat jednu ze dvou možností. Buď můžeme pojímat důvody veřejného pořádku jako soustředné kružnice, v jejichž středu stojí občan Unie. Čím dále se vzdalujeme od středu a od základního postavení, které je přiznáno občanům Unie, tím větší prostor pro uvážení je ponechán členským státům při posuzování důvodů veřejného pořádku.

73 – Rozsudek ze dne 27. října 1977 (30/77, EU:C:1977:172).

74 – Viz zejména rozsudek ze dne 11. června 2015, Zh. a O. (C-554/13, EU:C:2015:377, bod 48).

75 – Rozsudek ze dne 4. dubna 2017 (C-544/15, EU:C:2017:255).

76 – Žádost o vízum byla podána na základě směrnice Rady 2004/114/ES ze dne 13. prosince 2004 o podmínkách přijímání státních příslušníků třetích zemí za účelem studia, výměnných pobytů žáků, neplacené odborné přípravy nebo dobrovolné služby (Úř. věst. 2004, L 375, s. 12).

77 – Rozsudek ze dne 27. října 1977 (30/77, EU:C:1977:172).

78 – Viz rozsudek ze dne 4. dubna 2017, Fahimian (C-544/15, EU:C:2017:255, bod 40).

79 – Viz rozsudek ze dne 4. dubna 2017, Fahimian (C-544/15, EU:C:2017:255, body 41 a 42).

80 – Rozsudek ze dne 4. dubna 2017 (C-544/15, EU:C:2017:255).

81 – Bod 59 stanoviska generálního advokáta M. Szpunara k věci Fahimian (C-544/15, EU:C:2016:908). Obdobně viz bod 119 stanoviska generálního advokáta H. Saugmandsgaarda Øe ve spojených věcech K. a H. (C-331/16 a C-366/16, EU:C:2017:973).

50. Nebo můžeme mít za to, že prostor pro uvážení členských států je omezený, pokud má být uplatněn v kontextu omezení základního práva, kterým je v projednávané věci právo na rodinný život zaručené článkem 7 Listiny a článkem 8 EÚLP. V takovém případě by unijní právo nechránilo ani tak konkrétně základní postavení občana Unie, ale spíše nositele práva na rodinný život, jejichž okruh je širší, než jsou pouze občané Unie.

51. Podobně jako generální advokát M. Szpunar mám přitom za to, že je nutné zohlednit rozdíl mezi kontextem, do kterého spadají projednávané věci, a kontextem věci, ve které byl vydán rozsudek Bouchereau [82]. Tento rozdíl, který vyplývá zejména z právního základu směrnice 2003/86, připomenutého výše [83], spolu s absencí takového výslovného požadavku [84] ve znění článku 6 zmíněné směrnice, která – jak jsem již uvedl – je zjevným projevem vůle unijního normotvůrce, tedy podle mého názoru brání tomu, aby bylo řešení vycházející z rozsudku Bouchereau [85] uplatněno obdobně v projednávaných věcech, které byly Soudnímu dvoru předloženy k posouzení.

52. I když není vyžadováno odůvodnění založené na osobním chování státního příslušníka třetí země, které by muselo představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti, jsem však přesvědčen o tom, že prostor pro uvážení vnitrostátních orgánů může být ohraničen jiným způsobem, aby byla vyloučena jakákoli svévole a bylo zaručeno užívání základních práv, která jsou přiznána státním příslušníkům třetích zemí.

3. Ohraničení prostoru pro uvážení členských států

53. Mám za to, že toto ohraničení dostatečně vyplývá z následujících skutečností.

54. Zaprvé, pokud jde o směrnici 2003/86, Soudní dvůr již rozhodl, že sloučení rodiny musí zahrnovat jak založení rodiny, tak i zachování celistvosti rodiny [86]. Sloučení rodiny platí jako obecné pravidlo, takže prostor pro uvážení přiznaný členským státům, aby se od uvedeného pravidla případně odchýlily, nesmí ohrožovat samotný cíl směrnice 2003/86, jímž je usnadnit sloučení rodiny, a užitečný účinek této směrnice [87].

55. Zadruhé, jak jsem již uvedl výše, směrnice 2003/86 zapadá do kontextu článku 8 EÚLP, kterému odpovídá článek 7 Listiny [88]. ESLP rozhodl, že pokud mají být rozhodnutí států, které jsou smluvními stranami EÚLP, v souladu s jejím článkem 8, musejí „se ukázat jako nezbytná v demokratické společnosti, tedy odůvodněná naléhavou sociální potřebou, a zejména přiměřená sledovanému legitimnímu cíli“ [89]. ESLP tak zajišťuje, aby dotčená rozhodnutí respektovala „spravedlivou rovnováhu mezi dotčenými zájmy, tedy právem dotyčné osoby na respektování jejího rodinného života na jedné straně a ochranou veřejného pořádku a předcházením trestné činnosti na straně druhé“ [90]. Za tímto účelem definoval ESLP „základní zásady pro posouzení, zda je určité opatření v demokratické společnosti nezbytné“ [91]. ESLP tedy bere v úvahu konkrétní situaci jednotlivce, ve vztahu k němuž bylo vydáno napadené rozhodnutí, a zejména „závažnost nebo druh protiprávního jednání, kterého se dopustil […], dobu trvání jeho pobytu v zemi, z níž má být vyhoštěn, dobu, která uplynula od spáchání protiprávního jednání a chování dotyčné osoby během této doby, státní příslušnost různých

82 – Rozsudek ze dne 27. října 1977 (30/77, EU:C:1977:172).

83 – Viz bod 29 tohoto stanoviska.

84 – Což je podstatný rozdíl oproti směrnici 2004/38.

85 – Rozsudek ze dne 27. října 1977 (30/77, EU:C:1977:172).

86 – Viz rozsudek ze dne 4. března 2010, Chakroun (C-578/08, EU:C:2010:117, bod 62).

87 – Viz rozsudek ze dne 4. března 2010, Chakroun (C-578/08, EU:C:2010:117, bod 43). Viz rovněž rozsudek ze dne 9. července 2015, K a A (C-153/14, EU:C:2015:453, bod 50).

88 – Viz vysvětlení k článku 7 Listiny (Úř. věst. 2007, C 303, s. 2).

89 – Rozsudek Boultif (CE:ECHR:2001:0802JUD005427300, bod 46 a citovaná judikatura).

90 – Rozsudek Boultif (CE:ECHR:2001:0802JUD005427300, bod 47).

91 – Rozsudek Boultif (CE:ECHR:2001:0802JUD005427300, bod 48).

dotčených osob, rodinnou situaci […], například dobu trvání manželství a další skutečnosti dokládající skutečný rodinný život manželů, otázku, zda druhý z manželů v době vzniku manželství věděl o spáchaném protiprávním jednání, narození manželských dětí a případně jejich věk“ [92]. Vedle toho je třeba posoudit „závažnost obtíží, kterým by mohla dotyčná osoba čelit v zemi původu svého manžela nebo své manželky“ [93].

56. Zatřetí čl. 6 odst. 2 druhý pododstavec směrnice 2003/86 ukládá členským státům, aby při přijímání rozhodnutí o odnětí povolení k pobytu nebo zamítnutí prodloužení doby jeho platnosti z důvodů veřejného pořádku vzaly v úvahu „závažnost nebo druh protiprávního jednání proti veřejnému pořádku […], jehož se dopustil rodinný příslušník, nebo nebezpečí, které od takové osoby hrozí“. Strany zúčastněné v tomto řízení se neshodují v otázce, zda se tento pododstavec vztahuje pouze na rozhodnutí přijatá na základě čl. 6 odst. 2 uvedené směrnice, nebo rovněž na rozhodnutí vydaná na základě čl. 6 odst. 1 téže směrnice, tedy zamítnutí žádosti o vstup. Ze struktury čl. 6 odst. 2 uvedené směrnice by bylo možné dovozovat, že povinnost dodržet druhý pododstavec daného ustanovení platí pouze v případě rozhodnutí týkajících se rodinných příslušníků, kteří již pobývají na území Unie. Vzhledem k tomu, že směrnici 2003/86 je nutné uplatňovat v souladu s článkem 8 EÚLP, jak jej vykládá ESLP [94], a že posledně uvedený soud vyžaduje, aby bylo přihlédnuto právě k takovým kritériím, aniž by tuto povinnost omezoval pouze na odnětí povolení k pobytu nebo zamítnutí prodloužení doby jeho platnosti [95], se však jeví, že tato kritéria jsou relevantní i při rozhodování o žádosti o povolení k pobytu směřující k umožnění vstupu na území Unie za účelem sloučení rodiny.

57. Začtvrté článek 17 směrnice 2003/86 stanoví, že v případě zamítnutí žádosti o pobyt, odnětí povolení k pobytu či zamítnutí prodloužení jeho doby platnosti – tedy ve všech případech upravených v článku 6 zmíněné směrnice – jakož i v případě navrácení osoby usilující o sloučení rodiny nebo jejích rodinných příslušníků, „[č]lenské státy berou náležitě v úvahu povahu a pevnost rodinných vztahů dotyčné osoby a dobu trvání jejího pobytu v členském státě, jakož i existenci rodinných, kulturních a sociálních vazeb se zemí původu“.

58. Zapáté a konečně Soudní dvůr již rozhodl, že členské státy musejí při uplatňování směrnice 2003/86, a zejména při uplatnění prostoru pro uvážení, který jim tato směrnice přiznává, respektovat zásadu proporcionality [96].

4. Použití na projednávané věci

59. Ze shora uvedených úvah vyplývá, že článek 6 směrnice 2003/86 ukládá vnitrostátním orgánům, aby každou situaci posuzovaly individuálně podle okolností, kterými se vyznačuje. Vzhledem k dopadu rozhodnutí přijatého na tomto základě na právo na sloučení rodiny, a za účelem zachování užitečného účinku této směrnice, by byla jakákoli rozhodovací praxe, která by ve skutečnosti vedla k systematickému zamítání na základě obecných úvah – tedy nehledě na individuální situaci, již je třeba posoudit – nebo na základě domněnek v rozporu s tímto ustanovením.

92 – Rozsudek ESLP ze dne 2. srpna 2001, Boultif v. Švýcarsko (CE:ECHR:2001:0802JUD005427300, bod 48). Viz rovněž rozsudek ESLP ze dne 18. října 2006, Üner v. Nizozemsko (CE:ECHR:2005:0705JUD004641099, bod 57). Tato kritéria stanovená ESLP byla nedávno znovu připomenuta: viz rozsudek ESLP ze dne 9. dubna 2019, I. M. v. Švýcarsko (CE:ECHR:2019:0409JUD002388716, body 69 a 70).

93 – Rozsudek ESLP ze dne 2. srpna 2001, Boultif v. Švýcarsko (CE:ECHR:2001:0802JUD005427300, bod 48). Viz rovněž rozsudek ESLP ze dne 18. října 2006, Üner v. Nizozemsko (CE:ECHR:2005:0705JUD004641099, bod 57).

94 – Viz rozsudek ze dne 4. března 2010, Chakroun (C-578/08, EU:C:2010:117, bod 44).

95 – Pokud jde o uplatnění kritérií stanovených v rozsudcích Boultif a Üner na rozhodnutí o zamítnutí povolení k pobytu, viz rozsudek ESLP ze dne 1. března 2018, Ejimson v. Německo (CE:ECHR:2018:0301JUD005868112, body 56 a 57).

96 – Viz rozsudek ze dne 9. července 2015, K a A (C-153/14, EU:C:2015:453, bod 51).

60. Zbývá tedy ověřit, zda ve světle těchto úvah lze praxi nizozemských orgánů, které jsou při svém rozhodování vázány rámcem pro posouzení stanoveným vnitrostátním právem, považovat za slučitelnou s těmito požadavky. Ačkoli tento úkol přísluší v první řadě předkládajícímu soudu, lze již nyní poskytnout následující body analýzy.

61. Pokud jde o případ G. S., jeho povolení k pobytu jako rodinného příslušníka již pobývajícího na území Unie mohly nizozemské orgány odejmout z důvodů souvisejících s veřejným pořádkem, pokud představoval hrozbu pro veřejný pořádek. Za tímto účelem použily příslušné orgány pohyblivou stupnici, která umožňuje určit, zda lze v případě vydání konečného rozsudku v trestním řízení uvažovat o odnětí povolení k pobytu. V rámci uvedené stupnice se poměřuje výška trestu a doba trvání pobytu. Jinými slovy, čím déle již dotyčný státní příslušník třetí země řádně pobývá v Nizozemsku, tím více je chráněn proti rozhodnutí o odnětí povolení k pobytu. Podle nizozemské vlády se obecné posouzení za účelem určení, zda je třeba odejmout povolení k pobytu, provádí pouze v případech, ve kterých bylo dosaženo některé ze stanovených prahových hodnot, takže podle mého názoru není odnětí povolení k pobytu při uložení trestu, který je dostatečně vysoký s ohledem na dobu trvání pobytu v Nizozemsku, automatické. Existují tři různé pohyblivé stupnice, a to pro méně závažné trestné činy (trest odnětí svobody na dobu kratší než šest let), pro závažné trestné činy (trest odnětí svobody na dobu delší než šest let), a konečně pro opakované trestné činy. Pokud doba trvání pobytu přesáhla deset let, lze povolení k pobytu odejmout pouze v případě zvlášť závažného trestného činu. V případě G. S. bylo možné odejmout jeho povolení k pobytu, pouze pokud byl s konečnou platností odsouzen k trestu odnětí svobody na dobu nejméně tří let, za předpokladu, že doba trvání jeho pobytu v Nizozemsku činila tři roky nebo více let. Nizozemská vláda trvá na tom, že ani za takových okolností není odnětí povolení automatické a že pohyblivé stupnice slouží pouze k určení případů, kdy je možné povolení odejmout, aniž by tím byly vnitrostátní orgány zproštěny své povinnosti provést následně před vydáním rozhodnutí vyvážení dotčených zájmů, přičemž musejí posoudit mimo jiné kritéria stanovená ESLP ve vztahu k článku 8 EÚLP. Vnitrostátnímu soudu přísluší ověřit, že skutečně nedochází k automatickému odejmutí a že rozhodnutí o odejmutí povolení k pobytu je skutečně odůvodněno konkrétními skutkovými okolnostmi projednávané věci. S výhradou tohoto ověření se tedy jeví, že čl. 6 odst. 2 směrnice 2003/86 ve spojení s jejím článkem 17 nebrání právnímu rámci pro posouzení stanovenému nizozemským právem, kterým se řídí vnitrostátní orgány při svém rozhodování.

62. Pokud jde o V. G., ze žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce vyplývá, že rozhodnutí neudělit mu povolení k pobytu bylo založeno na skutečnosti, že představuje hrozbu pro nizozemský veřejný pořádek. Nizozemské orgány uvedly jako důvod skutečnost, že V. G. byl v roce 2010 odsouzen k trestu veřejně prospěšných prací a v letech 2000, 2008 a 2009 k trestům pokuty. Ačkoli žádost o povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny není v zásadě možné zamítnout, pokud od data spáchání posledního zločinu nebo přečinu uplynulo pět let, předkládající soud uvádí, že toto pravidlo se na V. G. nepoužije, jelikož posledně uvedený byl odsouzen za opakovaný trestný čin. Pokud by však mělo být pouhé zjištění, že dotyčná osoba byla odsouzena za opakovaný trestný čin, dostatečným důvodem k tomu, aby byla automaticky zamítnuta žádost o povolení ke vstupu státního příslušníka třetí země, jenž je rodinným příslušníkem jiného státního příslušníka třetí země [97], který již pobývá na území Unie, bylo by třeba učinit závěr, že takové pravidlo je v rozporu s čl. 6 odst. 1 směrnice 2003/86 ve spojení s článkem 17 uvedené směrnice [98]. Pokud však, jak tvrdí nizozemská vláda, nelze zamítnutí takové žádosti z uvedených důvodů považovat v konečném důsledku za automatické – což přísluší ověřit předkládajícímu soudu – jelikož nizozemské orgány jsou i v takovém případě povinny provést vyvážení dotčených zájmů, tedy zájmu na ochraně veřejného práva s právem na respektování

97 – Případně státního příslušníka daného členského státu, jako je tomu v projednávané věci.

98 – Pokud by toto byla praxe vnitrostátních orgánů, nebyla by plně respektována judikatura ESLP, podle které je nutné přihlédnout k době, která uplynula od spáchání daného protiprávního jednání, a k chování dotyčné osoby v průběhu této doby.

rodinného života, přičemž musejí vycházet mimo jiné z kritérií stanovených v judikatuře ESLP, jež jsou připomenuta výše, a provést individuální posouzení s ohledem na konkrétní okolnosti, které jsou příslušným orgánům známy[99], jeví se i taková rozhodovací praxe jako slučitelná se shora uvedenými ustanoveními.

V. Závěry

63. S ohledem na všechny výše uvedené úvahy navrhuji, aby Soudní dvůr na předběžné otázky položené Raad van State (Státní rada, Nizozemsko) odpověděl následovně:

„1) Soudní dvůr má na základě článku 267 SFEU pravomoc poskytnout výklad článku 6 směrnice Rady 2003/86/ES ze dne 22. září 2003 o právu na sloučení rodiny v takových situacích, jako je situace dotčená ve věci v původním řízení, ve které se má předkládající soud vyslovit k zamítnutí žádosti o vstup a pobyt státního příslušníka třetí země, který je rodinným příslušníkem občana Unie, jenž nevyužil své svobody volného pohybu, pokud se toto ustanovení stalo přímo a bezpodmínečně použitelným na takové situace na základě vnitrostátního práva.

2) Článek 6 odst. 2 směrnice 2003/86 ve spojení s článkem 17 téže směrnice nebrání takové vnitrostátní praxi, podle které může být ve vztahu ke státnímu příslušníku třetí země, který je držitelem povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny s jiným státním příslušníkem třetí země, pobývajícím na území Unie, a byl odsouzen k trestu odnětí svobody, vydáno rozhodnutí o odnětí povolení k pobytu nebo o zamítnutí prodloužení jeho doby platnosti z důvodů veřejného pořádku, pokud je individuální posouzení prováděné vnitrostátními orgány založeno nejen na závažnosti protiprávního jednání spáchaného dotyčnou osobou a výší trestu, který jí byl uložen, která musí být porovnána s dobou trvání pobytu na území daného členského státu, ale rovněž na vyvážení dotčených zájmů. Za tímto účelem musejí uvedené orgány vzít řádně v úvahu veškeré relevantní skutečnosti, a zejména povahu a pevnost rodinných vztahů, jakož i existenci rodinných, kulturních a sociálních vazeb se zemí původu státního příslušníka třetí země, kterému zamýšlejí odejmout povolení k pobytu nebo zamítnout prodloužení doby platnosti jeho povolení k pobytu. Předkládajícímu soudu přísluší ověřit, že praxe vnitrostátních orgánů splňuje tyto požadavky.

3) Článek 6 odst. 1 směrnice 2003/86 ve spojení s článkem 17 téže směrnice nebrání takové vnitrostátní praxi, podle které může být ve vztahu ke státnímu příslušníku třetí země, který je rodinným příslušníkem jiného státního příslušníka třetí země, pobývajícího na území Unie, a usiluje o následování tohoto příslušníka za účelem sloučení rodiny, a který byl několikrát odsouzen v trestním řízení za opakovaný trestný čin, vydáno rozhodnutí o zamítnutí povolení k pobytu, pokud je individuální posouzení prováděné vnitrostátními orgány založeno nejen na skutečnosti, že se žadatel v minulosti dopustil trestné činnosti, ale rovněž na vyvážení dotčených zájmů. Za tímto účelem musejí uvedené orgány vzít řádně v úvahu veškeré relevantní skutečnosti, které jsou jim známy, a zejména povahu a pevnost rodinných vztahů, jakož i existenci rodinných, kulturních a sociálních vazeb se zemí původu. Předkládajícímu soudu přísluší ověřit, že praxe vnitrostátních orgánů splňuje tyto požadavky.“

99 – V případě žádosti o první vstup mohou totiž mít vnitrostátní orgány k dispozici jen omezené informace pro účely individuálního posouzení.